

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **M. Š.**, narozen „X“,
sídlem „X“,
zastoupen JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem,
sídlem Kostelní 233/1, 402 01 Litoměřice,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2016, č. j. 48828/16/5300-22444-710968,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2016, č. j. 48828/16/5300-22444-710968, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a byl potvrzen platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 8. 10. 2015, č. j. 2035756/15/2507-50521-506537, kterým byla žalobci dle § 141 odst. 7 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) vyměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období říjen 2014 ve výši 1 260 000 Kč představující rozdíl mezi

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

vyměřenou a tvrzenou daní. Žalobce se zároveň domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nejprve podrobně zrekapituloval průběh daňové řízení a také to, jak se žalovaný vypořádal s jeho odvolacími námitkami. Dále namítal, že správcem daně provedená překvalifikace dodatečného daňového přiznání na odvolání je z důvodu neurčitosti nezákonná pro rozpor s § 74 odst. 1 daňového řádu. Poznamenal, že neurčitost je podle ustálené judikatury typickou vadou podání, na které se citované ustanovení vztahuje. Bylo tedy zákonnou povinností správce daně vydat výzvu podle § 74 odst. 2 daňového řádu s poučením o následcích spojených s neodstraněním označených vad, což se v projednávané věci nestalo. V této skutečnosti žalobce spatřoval vadu mající za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Pro případ, že se žalobce v otázce výkladu § 74 daňového řádu mylí, namítal, že se žalovaný v žádném případě nevypořádal s tímto dodatečným platebním výměrem jako odvoláním, neboť výslovně v žalobou napadeném rozhodnutí přezkoumával odvolací důvody obsažené v podání ze dne 12. 11. 2015. I kdyby se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval tvrzenou neurčitostí dodatečného daňového přiznání k DPH za říjen 2014, byl žalobce toho názoru, že toto je objektivně nemožné, neboť neurčitost podání je nepřezkoumatelná. Konstatoval, že z tohoto důvodu je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Zdůraznil, že správce daně měl podání z 22. 10. 2015 považovat podle svého obsahu a formy za dodatečné daňové přiznání za měsíc říjen 2014, a nikoliv za odvolání proti platebnímu výměru.
3. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť žalovaný nepřihlédl k odvolacím námitkám v rozporu s § 114 odst. 2 daňového řádu, konkrétně ke skutečnosti, že náprava byla provedena prostřednictvím dodatečného daňového přiznání společností JPM fln, s. r. o., (dále jen „JPM“) za říjen 2014, ve kterém tato společnost upravila částku daně a daň v souvislosti s fakturou vydanou na ř. 40 a současně fakturou přijatou obdobně na ř. 1, přičemž nápravu stavu prostřednictvím vydání opravného daňového dokladu k faktuře přijaté společnost JPM neprovedla shodně jako žalobce z toho důvodu, že přijatá faktura není daňovým dokladem dle zákona o DPH a opravný doklad k ní nelze dle § 45 téhož zákona vystavit. Žalobce konstatoval, že se žalovaný nevypořádal s odvolacím důvodem, že není nesprávně uplatněná částka daně u plnění, které nepodléhá dani, dani ve smyslu směrnice Rady č. 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „Směrnice“) a z plnění, které dani nepodléhá, se nestává zdanitelné plnění jen proto, že plátce uvede daň na daňovém dokladu. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ve věci Genus Holding, Schmeink & Cofreth and Strobel a Stadeco (bod 30). Poukázal na to, že jeho záměrem nebylo krácení daně, zahrnutí, případně nezahrnutí obou faktur do daňového přiznání neznamená pro stát jakoukoli újmu, dopad transakce do daňové povinnosti k DPH je nulový, a proto je rozhodnutí žalovaného v tomto směru nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce rovněž v tom, že žalovaný uvedl judikaturu SDEU, aniž by uvedl zdroj, podle kterého by bylo možné tuto judikaturu, která není dostupná v českém jazyce, vyhledat.
4. Žalobce dále konstatoval, že dne 20. 10. 2014 vystavil daňový doklad – fakturu č. 003-2014 společnosti JPM, jejímž je jediným společníkem a jednatelem, se základem daně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6 000 000 Kč, DPH 21 % z této částky, tj. 1 260 000 Kč, a uvedením textu „*Fakturace za účelem obratu pro posouzení firmy bankou. Faktura je platná pouze v případě akceptace faktury vystavené na stejnou částku odběratelem – druhou smluvní stranou*“. Současně byl správci daně předložen daňový doklad – faktura č. 2014-037 ze dne 20. 10. 2014 vystavený společností JPM žalobci, se základem daně 6 000 000 Kč a DPH 21 %, tedy 1 260 000 Kč, se stejným textem jako u faktury vystavené žalobcem. Uvedl, že jakékoliv riziko snížení daňových příjmů státu nevzniklo, resp. bylo včas odstraněno druhou fakturou, neboť vydaná faktura byla vystavena v návaznosti na fakturu přijatou a tento postup žalobce je v souladu se shora uvedenou judikaturou. Také z přiznání k DPH za uvedené zdaňovací období žalobce a společnosti JPM bylo dle názoru žalobce nepochybné, že daňová neutralita byla vzájemně zachována právě vystavením obou uvedených faktur a žádné riziko snížení daňových příjmů nehrozilo. Konstatoval, že opravné daňové přiznání (žalobce měl na mysli zřejmě dodatečné daňové přiznání – pozn. soudu) daňovou povinnost oproti řádnému daňovému přiznání nezměnilo. Poznamenal, že žalovaný ani v jeho rozhodnutí žádné takové riziko neuvádí, v čem došlo nebo mohlo dojít ke snížení daňových příjmů státu při vzájemném vystavení faktur.

5. Žalobce argumentoval, že vystavený daňový doklad není daňovým dokladem, neboť nesplňuje formální náležitosti daňového dokladu, když neobsahuje předmět plnění uvedený v § 29 zákona o DPH, tedy nejednalo se dle názoru žalobce o plnění podléhající dani, jak se mylně a v rozporu s citovanou judikaturou domníval žalovaný. Žalobou napadené rozhodnutí bylo dle názoru žalobce vydáno v rozporu s čl. 203 Směrnice a § 108 odst. 1 zákona o DPH (pozn. soudu – ve znění účinném do 28. 7. 2016, nyní jde o § 108 odst. 4 písm. f) tohoto zákona).
6. Zdůraznil, že daňové orgány narušily princip neutrality, jestliže rozhodly o tom, že by měl žalobce bezdůvodně odvést do státního rozpočtu 1 260 000 Kč. Zastával názor, že provedené opravy jsou jen formálním napravením stavu, který neměl vliv na výši daňové povinnosti. Poukázal na to, že předložil důkazní prostředky, kterými jednoznačně prokázal, že k žádnému riziku ztráty daňových příjmů nemohlo dojít, příp. toto riziko odstranil, a proto nebyl povinen prokazovat, že jednal v dobré víře.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh řízení a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že 8. 10. 2015 vydal správce daně platební výměr. Dne 22. 10. 2015 podal žalobce druhé dodatečné daňové přiznání za předmětné období, které správce daně posoudil dle obsahu jako odvolání proti uvedenému platebnímu výměru a postoupil jej žalovanému, který o něm rozhodl v žalobou napadeném rozhodnutím. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobce, že nesprávně vyhodnotil podání žalobce ze dne 22. 10. 2015 v souladu s § 70 odst. 2 daňového řádu jako odvolání, a nikoliv jako dodatečné daňové přiznání, a uvedl, že žalobce podal předmětné podání v době, kdy běžela lhůta pro podání odvolání proti platebnímu výměru a daňová povinnost nebyla v té době pravomocně vyměřena. Konstatoval, že podání žalobce ze dne 22. 10. 2015 obsahovalo formulář daňového přiznání, který však nebyl vyplněn v souladu se zákonem a dále byl jeho součástí přípis obsahující odůvodnění tohoto podání, a podání tak nesplňovalo náležitosti dodatečného daňového přiznání. Poukázal na § 70 odst. 2 daňového řádu, podle něhož se podání posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Konstatoval, že předmětné podání bylo sice označeno jako „*dodatečné daňové přiznání*“, z Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jeho obsahu však zcela jednoznačně vyplýval nesouhlas žalobce se závěry správce daně uvedenými v platebním výměru, potažmo ve zprávě o daňové kontrole. V případě, že by správce daně vyhodnotil podání žalobce jako dodatečné daňové přiznání, postupoval by dle § 141 odst. 7 daňového řádu a řízení o něm by musel zastavit. Žalovaný se domníval, že postup správce daně i postup žalovaného byl v souladu s právními předpisy, žalobci bylo v maximální možné míře umožněno uplatňovat svá práva, neboť v důsledku postupu správce daně byly závěry obsažené ve zprávě o daňové kontrole přezkoumány odvolacím orgánem a žalobci byl v rámci odvolacího řízení poskytnut další prostor k prokázání jeho tvrzení.

8. Ve vztahu k námitce žalobce, že se žalovaný nevypořádal se všemi tvrzeními žalobce uvedenými v odvolání, žalovaný uvedl, že s odkazem na ustálenou judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu v žalobou napadeném rozhodnutí předložil logickou a ucelenou argumentaci a vypořádal stěžejní odvolací body. Námitku žalobce ohledně toho, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí cituje judikaturu SDEU, aniž by uvedl zdroj, žalovaný zdůraznil, že v napadeném rozhodnutí uvedl odkaz na internetové stránky Eur-lex, z nichž rozsudek SDEU sp. zn. C-342/87 získal. Žalovaný nepovažoval za vadu rozhodnutí skutečnost, že předmětný rozsudek není na internetových stránkách Eur-lex dostupný v českém jazyce. Rozsudky SDEU slouží jako pomůcka k výkladu a pochopení práva Evropské unie, přičemž pro tyto účely není rozhodné, v jakém jazyce byl rozsudek na těchto internetových stránkách zveřejněn. Dokumenty na stránkách Eur-lex jsou k dispozici ve čtyřech úředních jazycích zakládajících členských států, tzn. francouzsky, italsky, německy a nizozemsky. V případě ostatních jazyků platí, že je k dispozici překlad právních předpisů platných v době přistoupení dané země a dokumenty přijaté po jejím přistoupení. Některé z textů, především ty nejstarší, tedy nejsou k dispozici v jazycích, které se staly úředními jazyky až s pozdějšími rozšířeními. Předmětný rozsudek byl vydán v roce 1989, a patří tak mezi dokumenty, které nebyly do českého jazyka přeloženy, to však ale neznamená, že jej nelze v českém daňovém řízení využít k argumentaci.
9. Žalovaný dále poznamenal, že žalobce obě předmětné faktury zahrnul do účetnictví, přičemž z přijaté faktury od společnosti JPM nárokoval odpočet daně. Stejně tak společnost JPM nárokovala odpočet DPH z faktury vystavené žalobcem. Pokud by se skutečně jednalo o doklady zahrnuté do účetnictví omylem, žalobce měl dostatek prostoru k tomu vydat opravný daňový doklad a tento doručit společnosti JPM, nicméně tak neučinil. Žalovaný shrnul, že žalobcova argumentace ohledně zahrnutí předmětných faktur do účetnictví omylem zůstala zcela v rovině tvrzení a žalobce ji nedoložil žádnými důkazy. Žalobce doložil pouze písemné prohlášení učiněné jím a též společností JPM, kde je jediným jednatelem. Je však nutno k tomu konstatovat, že s ohledem na ustálenou judikaturu nelze tato prohlášení považovat za hodnověrný důkazní prostředek. Stěžejní v dané věci zůstává skutečnost, že pokud žalobce uvádí, že předmětné doklady byly do účetnictví zahrnuty omylem, měl postupovat v souladu se zákonem o DPH a vystavit opravný doklad, což ale neučinil. Žalovaný tak setrval na svém názoru, že žalobce neunesl své důkazní břemeno a neprokázal, že byla předmětná faktura zahrnuta do daňového přiznání omylem.
10. K námitce, že předmětné faktury nesplňují náležitosti daňového dokladu, žalovaný poznamenal, že daňový doklad po formální stránce veškeré náležitosti stanovené v § 29 zákona o DPH splňuje, což je podrobně rozvedeno v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Co se týče materiálního naplnění jednotlivých náležitostí, žalovaný uvedl, že předmět plnění je na dokladu uveden. Posouzení toho, o jaké plnění se ve smyslu zákona o Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

DPH jedná, nebylo v daňovém řízení předmětem sporu, proto žalovaný považuje nyní vznesenou námitku za účelovou. Žalobce sám zahrnul obě faktury do účetnictví, a tedy i do přiznání k DPH, stejně tak učinila společnost JPM, ve které je žalobce jednatelem. Žalobce tedy v době, kdy byl vázán povinností správně vyčíslit daň, považoval tyto doklady, která sám vydal, za správné a úplné, teprve na počátku daňového řízení uváděl, že jsou tyto faktury platné. Teprve poté, co správce daně žalobci sdělil, že vyloučil nárok na odpočet daně z faktury vystavené společností JPM, změnil žalobce svou argumentaci v tom smyslu, že se jednalo o předběžné faktury a že se vůbec nejedná o doklady, neboť nemají požadované náležitosti. V tomto směru se pak dle žalovaného nabízí otázka, proč jakožto jednatel společnosti JPM fakturu č. 003-2014 akceptoval a zahrnul do účetnictví, když nyní tvrdí, že nemá vůbec náležitosti daňového dokladu. Žalovaný uzavřel, že postupoval dle § 108 odst. 1 písm. i) zákona o DPH, který stanovuje, že pokud plátce daně vystaví daňový doklad, na kterém uvede daň, je povinen tuto daň přiznat. Co se týká námitek ohledně předběžnosti a neúplnosti předmětných faktur, či jejich chybnému zahrnutí do účetnictví, tyto zůstaly pouze v rovině tvrzení, neboť žalobce nic z výše uvedeného neprokázal, a to i přesto, že měl možnost vystavení opravného dokladu.

Ústní jednání soudu

11. Právní zástupce žalobce při jednání soudu konaném dne 17. 6. 2020 trval na tom, že listina označená jako faktura na plnění 6 000 000 Kč vystavená žalobcem není řádným daňovým dokladem, který by mohl být podkladem pro doměření DPH, neboť např. neobsahuje ani DIČ vystavitele. Zdůraznil, že údaj uvedený jako předmět plnění neodpovídá žádné ekonomické činnosti. Doklad tedy nesplňuje formální předpoklady k tomu, aby mohl být považován za daňový doklad, a dle právního zástupce žalobce je formálně řádný doklad nezpůsobilý být předmětem DPH. Poukázal rovněž na rozliční přístup správce daně k posuzování formálních náležitostí dokladů v případě uplatnění nároku na odpočet DPH a v případě, kdy má být DPH odvedeno. V případě povinnosti odvádět DPH dle právního zástupce žalobce daňové orgány nijak nezohledňují formální nedostatky předložených dokladů. Zdůraznil, že k aktivaci článku 203 Směrnice a § 108 odst. 1 písm. i) zákona o DPH dochází pouze v případě, je-li daňový doklad perfektní.
12. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání soudu navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že považuje žalobou napadené rozhodnutí za řádně odůvodněné, a tedy přezkoumatelné. Poukázal na skutečnost, že žalobce v průběhu daňového řízení změnil svůj postoj k předmětné faktuře, když zpočátku tuto fakturu zahrnul do účetnictví a následně tvrdil, že k tomu došlo omylem. Dle pověřeného pracovníka žalovaného by však takovou skutečnost musel prokázat, k čemuž nedošlo. Zdůraznil, že je vždy nutno odlišovat otázku perfektnosti dokladů ve vztahu k přenášení důkazního břemene v rámci daňového řízení a ve vztahu k úpravě obsažené v § 108 odst. 1 písm. i) zákona o DPH.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud se musel nejprve zabývat rozsahem přezkumu v dané věci, přičemž dospěl k závěru, že se nemůže zabývat námitkou žalobce, že faktura č. 003-2014 vystavená žalobcem není řádným daňovým dokladem, který by mohl být podkladem pro doměření DPH, neboť neobsahuje ani DIČ vystavitele. Dále se soud nemohl zabývat námitkou upozorňující na rozličný přístup správce daně k posuzování formálních náležitostí dokladů v případě uplatnění nároku na odpočet DPH a v případě, kdy má být DPH odvedeno. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. je možno rozšiřovat žalobní body ve lhůtě pro podání žaloby. Uvedené námitky byly vzneseny poprvé až při jednání soudu dne 17. 6. 2020, tedy dávno po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s., která uplynula již dne 24. 1. 2017.
16. Následně se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Soud připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, a napadené rozhodnutí tudíž netrpí namítanou nepřezkoumatelností.
17. Pokud žalobce tvrdí, že se žalovaný nezabýval jeho tvrzením, že nápravu provedla společnost JPM dodatečným daňovým přiznáním za měsíc říjen 2014, ve které upravila částku základu daně i celkovou daňovou povinnost, nelze s ním souhlasit. K této námitce žalovaný uvedl, že ze skutkového stavu vyplývá, že žalobce již od samého počátku, kdy vystavil předmětný doklad, nejednal v dobré víře a zcela záměrně vystavil doklad na fiktivní předmět. To podle žalovaného umocňuje fakt, že daný doklad byl vystaven mezi spřízněnými osobami. Žalovaný také vysvětlil, že žalobce nejednal ani v souladu s rozsudkem SDEU sp. zn. C-454/98 (Schmeink & Cofreth AG & Co. KG.), podle něhož platí, že pokud vystavitel faktury s nesprávně uvedenou DPH v dostatečném časovém odstupu zcela odstraní riziko jakéhokoliv snížení daňových příjmů, princip neutrality DPH vyžaduje, aby daň, která byla fakturována neoprávněně, mohla být opravena. Dále žalovaný poukázal na rozsudek SDEU ve věci sp. zn. 342/87 (Genius Holding BV), podle něhož možnost opravy nesprávně fakturované DPH je podmíněna tím, že vystavitel dokladu nesprávně uvedenou DPH prokáže, že jednal v dobré víře. Žalovaný poznamenal, že z dané judikatury SDEU plyne, že žalobcem nesprávně fakturována daň na výstupu mohla být opravena postupem dle § 43 zákona o DPH, podle něhož je oprava chybně uvedené DPH podmíněna jednak vystavením opravného dokladu a jednak (je-li odběratelem plátce DPH) i doručení opravného dokladu plátcí. Žalovaný dále poznamenal, že žalobce tím, že vystavil doklad, na kterém uvedl daň a správci daně nesdělil racionální důvody, kterého ho vedly k vystavení tohoto dokladu, mohl odstranit riziko snížení daňových příjmů vystavením opravného daňového dokladu. Žalovaný proto konstatoval, že žalobce nejednal od počátku v dobré víře a už vůbec se nesnažil o včasnou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nápravu svého jednání vystavením opravného dokladu. Z uvedeného dle soudu zřetelně plyne, že žalovaný byl toho názoru, že k zachování principu daňové neutrality bylo nezbytné, aby žalobce vystavil společnosti JPM opravný daňový doklad, neboť jedine tímto způsobem mohl žalobce odstranit riziko snížení daňových příjmů, přičemž poznamenal, že takto žalobce nepostupoval. Z toho lze dle soudu dovodit, že riziko snížení daňových příjmů v daném případě nemohlo být provedeno prostřednictvím dodatečného daňového přiznání společnosti JPM (srov. odst. 33 až 35, 37 až 41 a 46 rozhodnutí žalovaného). Z uvedeného je dle soudu též zřejmé, že žalovaný jednoznačně konstatoval, že k opravě fakturované daně dokladem č. 003-2014 mohlo dojít dle § 43 zákona o DPH pouze vystavením opravného daňového dokladu, nikoli prostřednictvím dodatečného daňového přiznání společnosti JPM za zdaňovací období říjen 2014. Žalovaný tak dle soudu dostatečným způsobem vypořádal odvolací námitku žalobce, že k nápravě nesprávně fakturované DPH došlo podáním dodatečného daňového přiznání společnosti JPM Flan za říjen 2014.

18. Žalovaný též zdůraznil, že čl. 203 Směrnice i § 108 odst. 1 písm. i) zákona o DPH ve znění účinném do 31. 12. 2014 zcela jasně zakotvují povinnost jakékoliv osoby přiznat daň na výstupu v případě jejího uvedení na vystaveném dokladu bez ohledu na to, zda plnění deklarované na dokladu bylo uskutečněno. Tím, že žalobce nesprávně fakturovanou DPH neopravil postupem dle § 43 zákona o DPH, byl povinen přiznat daň na výstupu. Žalovaný se tudíž podle přesvědčení soudu dostatečně vyjádřil k odvolací námitce žalobce, že nesprávně uplatněná částka daně u plnění, které nepodléhá dani, není daní ve smyslu Směrnice a z plnění, které dani nepodléhá, se nestává zdanitelné plnění jen proto, že plátce uvede daň na daňovém dokladu.
19. Žalovaný současně jednoznačně uvedl, že faktura č. 003-2014 splňuje formální náležitosti daňového dokladu dle § 28 a § 29 zákona o DPH a dle čl. 226 Směrnice (srov. odst. 31 a 38 rozhodnutí žalovaného). Žalovaný se též v odstavcích 47 a 48 rozhodnutí zabýval tím, z jakých důvodů bylo dodatečné daňové přiznání ze dne 14. 10. 2015 vyhodnoceno jako odvolání, a to i s ohledem na neurčitost daného podání, které sice bylo podáno na formuláři pro daňové tvrzení, avšak neobsahovalo klíčové údaje o jednotlivých plněních (byly vyplněny pouze součtové řádky).
20. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, pokud žalovaný v rozhodnutí uvedl judikaturu SDEU, aniž by uvedl zdroj, podle kterého by bylo možné judikaturu vyhledat. Žalovaný na straně 3 v odstavci 12 napadeného rozhodnutí uvedl, že *„všechny zde uvedené rozsudky SDEU jsou dostupné na <http://eur-lex.europa.eu>“*. Sám žalobce v žalobě navíc konstatoval, že rozsudek SDEU sp. zn. C-342/87 ze dne 13. 12. 1989 je na stránkách <http://eur-lex.europa.eu> dostupný je. Je tedy evidentní, že žalovaný uvedl v jeho rozhodnutí veřejně dostupnou internetovou adresu, na které lze rozsudky SDEU nalézt. Pokud žalobce konstatuje, že rozsudek SDEU sp. zn. C-342/87 není na <http://eur-lex.europa.eu> dostupný v českém jazyce, nelze v této skutečnosti, kterou žalovaný nadto nemůže nijak ovlivnit, shledat nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Soud dále poznamenává, že žalobce sám odkázal na rozsudek SDEU sp. zn. C-454/98, který není taktéž na stránkách <http://eur-lex.europa.eu> dostupný v jazyce českém, z čehož lze usuzovat, že žalobci seznámení se s rozsudky SDEU uveřejněnými v jiném než českém jazyce nečinilo obtíže.
21. Soud tedy shrnuje, že námitky žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného nejsou důvodné. Podle názoru soudu žalobce spíše než s rozsahem vypořádání svých

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odvolacích námitek nesouhlasí s vlastními závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti či věcné správnosti, kterou se soud bude zabývat níže.

22. Soud se dále zabýval žalobní námitkou, že správce daně nesprávně vyhodnotil podání žalobce z 22. 10. 2015 jako odvolání, a nikoliv jako dodatečné daňové přiznání. K tomu soud považuje za nutné připomenout základní skutečnosti plynoucí z daňového spisu. Žalobce podal 1. 12. 2014 řádné daňové přiznání k DPH za měsíc říjen 2014, ve kterém vykázal daňovou ztrátu 3 471 Kč. V tomto řádném daňovém přiznání žalobce vykázal mimo jiné přijaté zdanitelné plnění od společnosti JPM s plněním 6 000 000 Kč a DPH ve výši 1 260 000 Kč, jehož předmět byl specifikován následovně: *„Fakturace za účelem dosažení obrátu pro posouzení firmy bankou. Faktura je platná pouze v případě akceptace faktury vystavené na stejnou částku odběratelem – druhou smluvní stranou.“* (srov. doklad 14FP01 ze dne 20. 10. 2014). Z podkladů, které žalobce přiložil k řádnému daňovému přiznání za uvedené zdaňovací období, soud dále zjistil, že žalobce mezi uskutečněná zdanitelná plnění zahrnul též plnění, které vyfakturoval společnosti JPM a jehož předmětem byla: *„Fakturace za účelem dosažení obrátu pro posouzení firmy bankou. Faktura je platná pouze v případě akceptace faktury vystavené na stejnou částku odběratelem – druhou smluvní stranou.“* (srov. doklad 003-2014 z 20. 10. 2014). Soud připomíná, že žalobce ještě dne 1. 12. 2014 podal dodatečné daňové přiznání k DPH za stejné zdaňovací období, ve kterém uvedl jako důvod skutečnost, že v řádném daňovém přiznání nebyla uvedena jedna faktura v režimu přenesené daňové povinnosti s tím, že žalobce byl odběratelem stavebních prací.
23. Dne 22. 4. 2015 byla u žalobce zahájena daňová kontrola, jejímž předmětem bylo DPH za zdaňovací období říjen 2014. Správce daně v projednávané věci vydal platební výměr ze dne 8. 10. 2015, č. j. 2035756/15/2507-50521-506537, kterým bylo žalobci vyměřeno DPH za zdaňovací období říjen 2014 ve výši 1 260 000 Kč představující rozdíl mezi vyměřenou a tvrzenou daní. Následně žalobce podal 22. 10. 2015 dodatečné daňové přiznání k DPH ze dne 14. 10. 2015 za dané zdaňovací období, v němž vykázal daň na výstupu – 1 260 000 Kč (ř. 62 dodatečného daňového přiznání), přičemž rozdíl oproti poslední známé dani při podání dodatečného daňového přiznání činil rovněž – 1 260 000 Kč (ř. 66 dodatečného daňového přiznání). K tomuto dodatečnému daňovému přiznání žalobce též doložil přílohu, v níž popsal důvody pro podání dodatečného daňového přiznání. Dne 13. 11. 2015 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce proti platebnímu výměru správce daně v zákonem stanovené lhůtě odvolání. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 11. 2016, které nabylo právní moci 24. 11. 2016.
24. Soud se shoduje se žalobcem v tom, že dodatečné daňové přiznání ze dne 14. 10. 2015, které žalobce podal na předepsaném formuláři, je nutno považovat za dodatečné daňové přiznání. Podle § 141 odst. 6 daňového řádu však platí, že *„[d]odatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování není přípustné k dani, která je předmětem probíhající daňové kontroly, popřípadě je-li předmětem výzvy podle § 87 odst. 2, která byla oznámena daňovému subjektu, nebo je-li o této dani zahájeno řízení o mimořádném opravném prostředku, dozorčím prostředku nebo řízení o žalobě podané proti rozhodnutí správce daně; tyto skutečnosti přerušují běh lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování podle odstavce 1 věty první; nová lhůta počne běžet od ukončení daňové kontroly, podle jejíhož výsledku se poslední známá daň nemění, nebo od právní moci dodatečného platebního výměru, byl-li na základě daňové kontroly vydán, popřípadě od právní moci rozhodnutí, kterým je ukončeno řízení o mimořádném opravném prostředku, dozorčím prostředku nebo řízení o* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobě podané proti rozhodnutí správce daně.“ Podle odst. 7 téhož ustanovení „[p]odá-li daňový subjekt dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování ještě před vyměřením daně, popřípadě před jejím doměřením, řízení zahájené tímto podáním se zastaví. Údaje uvedené v takto podaném dodatečném daňovém přiznání nebo dodatečném vyúčtování se využijí při vyměření nebo doměření této daně.“

25. Smysl § 141 odst. 6 daňového řádu je zřejmý, a to nepřípustnost podání dodatečného daňového přiznání jak na vyšší daň, tak i na daň nižší v případech, kdy je nějakým postupem či řízením, včetně soudního, revidována dosud stanovená daň a rozdíl, který by byl tvrzen, by tak byl až do ukončení postupu nebo pravomocně ukončeného řízení nejistý. Z výše rekapitulovaného průběhu daňového řízení vyplývá, že dodatečné daňové přiznání za zdaňovací období říjen 2014, které žalobce podal dne 22. 10. 2015, je nepřípustné, neboť platební výměr, jímž bylo žalobci vyměřeno DPH, nebyl pravomocný. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že nemá pochyb o tom, že žalobce měl v úmyslu podat skutečně dodatečné daňové přiznání, neboť chtěl upravit svá předchozí daňová tvrzení vztahující se k DPH za zdaňovací období říjen 2014. Jak je však výše uvedeno, jelikož žalobce uplatnil dodatečné daňové přiznání v době, kdy platební výměr nebyl pravomocný, byla jeho daňová povinnost k DPH za dané zdaňovací období nejistá. Za takové situace bylo dané dodatečné daňové přiznání nepřípustné, a daňové orgány tudíž nemusely vyzývat žalobce k odstranění vad ve smyslu § 74 odst. 1 daňového řádu. Za takového stavu měly daňové orgány řízení zahájené tímto dodatečným daňovým přiznáním ve smyslu § 141 odst. 7 daňového řádu zastavit. Přestože z předloženého daňového spisu nelze zjistit, zda bylo řízení o dodatečném daňovém přiznání ze dne 14. 10. 2015 zastaveno, nemá tato okolnost žádný vliv na toto soudní řízení. Předmětem tohoto soudního řízení jsou totiž rozhodnutí daňových orgánů, kterým bylo žalobci vyměřeno DPH za zdaňovací období říjen 2014, nikoli rozhodnutí o zastavení řízení zahájeného nepřípustným dodatečným daňovým přiznáním.
26. Na druhou stranu skutečnost, že žalobce podal dodatečné daňové přiznání v době, kdy k tomu nebyl oprávněn, neznamená, že by se dodatečné daňové přiznání, včetně jeho přílohy, ve které žalobce shrnul důvody, které jej vedly k podání dodatečného daňového tvrzení, nemohly daňové orgány využít. V § 141 odst. 7 daňového řádu je stanoveno, že se údaje obsažené v nepřípustném dodatečném daňovém přiznání využijí při vyměření nebo doměření daně. Ostatně toho se žalobce v příloze k dodatečnému daňovému přiznání z 14. 10. 2015 domáhal, neboť v ní uvedl, že *„žádám správce daně, aby před konečným vyměřením daně z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2014 využil údaje uvedené v tomto dodatečném daňovém přiznání ve smyslu § 141 odst. 7 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád“*. Podle názoru soudu tedy daňové orgány neporušily žádná procesní práva žalobce, jestliže přílohu dodatečného daňového přiznání z 14. 10. 2015, ve kterém žalobce předestřel argumenty, pro které nesouhlasí se závěry správce daně obsaženými ve zprávě o daňové kontrole a proč nesouhlasí s vyměřením daně, vyhodnotily jako odvolání. Následné podání žalobce ze dne 12. 11. 2015 vyhodnotil žalovaný jako doplnění odvolání (srov. výrokovou část žalobou napadeného rozhodnutí). Soud tedy shrnuje, že daňové orgány žalobce nijak nezkrátily na jeho právech, jestliže textovou část dodatečného daňového přiznání posoudily jako odvolání a zabývaly se jak argumenty obsaženými v dodatečném daňovém přiznání, tak v podání ze dne 12. 11. 2015.
27. K další námitce žalobce, že neporušil princip neutrality daní, soud uvádí, že systém DPH je vystaven na principu neutrality, který zajišťuje, že daň zatěžuje jednotlivé obchodníky, výrobce, poskytovatele služeb atd. pouze v případě, kdy reálně vytváří přidanou hodnotu. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Princip neutrality je zakotven v čl. 1 Směrnice. Reálně je princip neutrality uplatňován prostřednictvím systému odpočtů DPH na vstupu, přičemž podmínky pro uplatnění odpočtu DPH jsou konkretizovány příslušnými ustanoveními zákona o DPH. Ustanovení § 108 odst. 1 písm. i) zákona o DPH ve znění účinném do 28. 7. 2016 stanovuje povinnost osoby, která uvede daň na daňovém dokladu, přiznat a zaplatit daň, pokud vystaví doklad, na kterém daň uvede. Pravidlo obsahující povinnost osoby, která uvede daň na daňovém dokladu, přiznat a zaplatit daň bylo do zákona o DPH zařazeno již od samého počátku a jeho obsah zůstal až do současnosti zachován. V průběhu let se měnilo pouze jeho zařazení do jednotlivých písmen § 108 a s účinností od 1. 1. 2010 došlo k upřesnění textu, který nově zní „osoba, která vystaví doklad, na kterém uvede daň“. Předmětné ustanovení implementuje čl. 203 shora uvedené Směrnice.

28. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 10. 2014, č. j. 8 Afs 21/2014-30, www.nssoud.cz, s odkazem na judikaturu SDEU uvedl: „Podle ustálené judikatury Soudního dvora je na základě čl. 21 odst. 1 písm. c) šesté směrnice plátcem DPH každá osoba, která uvede DPH na faktuře nebo jiném dokladu sloužícím jako faktura, a to ,bez ohledu na povinnost odvést tuto daň na základě plnění, jež je předmětem DPH‘ (rozsudky *Stroy trans EOOD*, odst. 29, *Stadeco* odst. 26, *Schmeink & Cofreth*, odst. 53, nebo rozsudky ze dne 13. 12. 1989, C-342/87, *Genius*, odst. 19, a ze dne 15. 3. 2007, C-35/05, *Reemtsma Cigarettenfabriken*, odst. 23). Tím, že povinnost odvést DPH uvedenou na faktuře existuje nezávisle na povinnosti odvést tuto daň z důvodu plnění podléhajícího DPH, má být vyloučeno nebezpečí ztráty daňových příjmů, které může vzniknout z nároku na odpočet daně příjemce faktury (rozsudky *Stadeco*, odst. 28, *Schmeink & Cofreth*, odst. 57 a 61, *Stroy trans EOOD*, odst. 32).
29. Tento výklad nevede k závěru, že by vystavená faktura zakládala vždy (tedy i pokud byla vystavena nesprávně, např. DPH byla uvedena bezdůvodně nebo v nesprávné výši) povinnost uhradit DPH podle údajů, které jsou na ní uvedeny. Podle Soudního dvora je na členských státech, aby ve svém vnitrostátním právu upravily možnost opravy takto neodůvodněně naúčtované daně. Možnost opravy by ovšem měla být poskytnuta pouze v případech, kdy vystavitel faktury prokáže svou dobrou víru (viz např. rozsudek *Genius*, odst. 18), nebo včas zcela vyloučí nebezpečí ztráty daňových příjmů (viz např. rozsudek *Schmeink & Cofreth*, odst. 58). Zároveň právo EU nebrání tomu, aby vnitrostátní právní řád odmítl vrácení bezdůvodně vybraných daní, pokud by to vedlo k bezdůvodnému obohacení osoby povinné k dani (rozsudek *Stadeco*, odst. 48 a 49, nebo rozsudek ze dne 10. 4. 2008, C-309/06, *Marks & Spencer*). Vrácení daně, která je dlužná pouze z důvodu jejího nesprávného uvedení na vystavené faktuře, proto může být podmíněno např. tím, že osoba povinná k dani dodatečně zašle příjemci poskytnutých služeb opravenou fakturu bez uvedení DPH (rozsudek *Stadeco*, odst. 51). 31. S ohledem na uvedenou možnost opravy a na nebezpečí, že faktura bezdůvodně uvádějící DPH bude použita pro uplatnění nároku na odpočet, nemůže být podle Soudního dvora povinnost stanovená v čl. 203 směrnice 2006/112/ES považována za povinnost, která by dávala dlužné platbě charakter sankce (rozsudek *Stroy trans EOOD*, odst. 34). Dále Soudní dvůr doplnil, že pokud se vystavitel faktury nedovolává jednoho z případů umožňujících opravu bezdůvodně naúčtované DPH, daňová správa není povinna v rámci daňové kontroly prováděné u tohoto vystavitele ověřovat, zda naúčtovaná a přiznaná DPH odpovídá zdanitelným plněním reálně uskutečněným tímto vystavitelem (rozsudek *Stroy trans EOOD*, odst. 35).
30. V rozsudcích *Stroy trans EOOD* a *LVK – 56 EOOD* pak Soudní dvůr uzavřel, že osoba je povinna odvést DPH, kterou uvede na faktuře, bez ohledu na to, zda zdanitelné plnění bylo uskutečněno (rozsudek *Stroy trans EOOD*, odst. 35 a výrok 1., *LVK – 56 EOOD*, odst. 42 a výrok 1.)

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

31. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že doměření daně podle § 108 odst. 1 písm. m) zákona o DPH není podmíněno prokázáním, že se deklarované zdanitelné plnění jednoznačně uskutečnilo.“
32. Podle § 43 odst. 1 zákona o DPH „[v] případě, kdy plátce nebo identifikovaná osoba přiznala daň jinak, než stanoví tento zákon, a tím zvýšila daň na výstupu, je oprávněna provést opravu v dodatečném daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém se uskutečnilo původní plnění nebo byla přijata úplata. Opravu lze provést nejdříve ke dni, ve kterém plátce nebo identifikovaná osoba, pro kterou se plnění uskutečnilo, obdržela opravný daňový doklad, nebo ve kterém byla provedena oprava v evidenci pro účely daně z přidané hodnoty, podle odstavce 2.“ Podle odst. 2 téhož ustanovení „[v] případě opravy výše daně v jiných případech plátce nebo identifikovaná osoba vystaví opravný daňový doklad, pokud měla povinnost vystavit daňový doklad nebo daňový doklad vystavila. Pokud plátce nebo identifikovaná osoba neměla povinnost vystavit daňový doklad a daňový doklad nevystavila, provede opravu v evidenci pro účely daně z přidané hodnoty.“
33. Ustanovení § 43 odst. 1 zákona o DPH vymezuje situace, v nichž může plátce nebo identifikovaná osoba opravu provést. Jde o případy, kdy tato osoba uplatnila na výstupu daň v rozporu se zákonem, přičemž důsledkem bylo zvýšení daně na výstupu, resp. daňové povinnosti. Opravu ve smyslu tohoto ustanovení lze provést vždy, když se opravuje výše daně směrem dolů, a to jak v případech, kdy měl plátce či identifikovaná osoba povinnost daň podle § 108 přiznat (např. uskutečnění zdanitelného plnění, uvedení daně na daňovém dokladu, apod.), tak v případech ostatních (např. uskutečnění plnění mimo tuzemsko, uskutečnění plnění osvobozeného bez povinnosti vystavit daňový doklad apod.). Na rozdíl od předchozí zákonné úpravy lze opravu provést výhradně prostřednictvím dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období, v němž bylo uskutečněno původní plnění nebo přijata úplata, nikoli v řádném přiznání v běžném zdaňovacím období. Zákonodárce však v § 43 odst. 2 zákona o DPH podmiňuje provedení opravy doručením opravného daňového dokladu odběrateli, je-li odběratelem plátce nebo osoba identifikovaná k dani (srov. BRANDEJS, T., DRÁBOVÁ, M. a kol. Zákon o dani z přidané hodnoty: komentář. Praha: ASPI, 2010).
34. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce mohl podle českého práva opravit nedůvodně naúčtovanou daň dle dokladu č. 003/2014 jen postupem dle § 43 zákona o DPH. Žalobce však žádný opravný doklad týkajícího se daného dokladu nevystavil (a tedy ani nedoručil společnosti JPM). Žalobce tudíž tím, že neprovedl opravu daňového dokladu, jak vyžaduje § 43 zákona o DPH, neodstranil riziko zkrácení jakéhokoliv snížení daňových příjmů. K tomu lze dodat a žalobce to v žalobě potvrzuje, že společnost JPM, jejímž jediným jednatelem a společníkem v rozhodné době byl žalobce, si na základě vystaveného dokladu uplatnila v řádném daňovém přiznání nárok na odpočet daně ve výši 1 260 000 Kč (společnost JPM podala dodatečné daňové přiznání dne 13. 7. 2015). Nelze tedy podle soudu hovořit o tom, že by žádné riziko snížení daňových příjmů nehrozilo, jak se domnívá žalobce.
35. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce vystavil daňový doklad vztahující se k fiktivnímu plnění, na kterém uvedl daň. Pro dodržení principu daňové neutrality je však nezbytné, aby mohla osoba, která daňový doklad s nesprávně uvedenou daní vystavila, opravit. Jelikož žalobce opravný daňový doklad, přestože k tomu měl dostatečný časový prostor, vůbec nevystavil, byl povinen ve smyslu § 108 odst. 1 písm. i) zákona o DPH

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přiznat a zaplatit daň. Námitky žalobce, že došlo v projednávané věci k porušení principu daňové neutrality, tak nejsou důvodné.

36. Žalobce též namítal, že jím vystavená faktura neobsahovala předmět plnění, neboť jím specifikovaný předmět plnění nebylo možno považovat za plnění podléhající dani. K tomu soud uvádí, že § 29 odst. 1 písm. f) zákona o DPH upravuje jednu z náležitostí daňového dokladu, kterou je rozsah a předmět plnění. Daňový doklad č. 003-2014 ze dne 20. 10. 2014 obsahoval předmět plnění, které žalobce sám v daném dokladu vymezil následovně: „*Fakturace za účelem dosažení obrátu pro posouzení firmy bankou. Faktura je platná pouze v případě akceptace faktury vystavené na stejnou částku odběratelem – druhou smluvní stranou.*“ Pokud žalobce až v žalobě začal tvrdit, že nejsou splněny náležitosti daňového dokladu, neboť jím vymezený předmět plnění není dodáním zboží či poskytnutím služby, jde vymezení předmětu daňového dokladu plně k jeho tíži. Pokud tedy na daňovém dokladu byl uveden předmět plnění, který dle aktuálního tvrzení žalobce nelze považovat za dodání zboží či poskytnutí služby, nic to nemění na tom, že daňový doklad č. 003-2014 obsahoval předmět plnění a že k tomuto dokladu mohl žalobce vystavit opravný doklad. Žalobce si měl být při vystavení faktury s takto specifikovaným předmětem plnění vědom, že při vystavení dokladu, na kterém uvedl DPH, byl povinen přiznat daň na výstupu, což ostatně v řádném daňovém přiznání učinil. Tato námitka proto není důvodná.
37. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. června 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)